ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **Č. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2011, č. j. OAM-224/ZA-ZA06-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2012, č. j. 56 Az 44/2011 - 45,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2012, č. j. 56 Az 44/2011 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra ČR (dále „stěžovatel“), rozhodnutím ze dne 12. 8. 2011, čj. OAM-224/ZA-ZA06-ZA14-2011, zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně neodůvodněnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky (dále“zákon o azylu“). Rozhodnutí odůvodnil stěžovatel odkazem na to, že žalobce ve zdůvodnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v následujícím řízení neuvedl žádný azylově významný důvod podle § 12, případně dle § 14a zákona o azylu a žádný takový důvod nebyl zjištěn ani v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou u Krajského soudu v Brně. V žalobě neuvedl žádnou novou skutkovou okolnost, vyjádřil pouze přesvědčení, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, 4, § 3, § 50 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“) a nehodnotil žalobcovu situaci ani v souladu s úpravou dle směrnice Rady č. 2004/83/ES a judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

[3] Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání dle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2004 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) „pro vady řízení“. Všechna skutková zjištění z řízení před správními orgány krajský soud převzal, nicméně vyslovil závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ke zdůvodnění tohoto závěru argumentoval tím, že žalovaný sice poukázal na to, že žalobce nevyužil další možnosti ochrany jeho práv (kromě žádosti o pomoc u městské policie), avšak neuvedl, z jakých podkladů k tomuto závěru dospěl. Odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, dále vyslovil závěr, že žalovaný nesplnil svou povinnost zkoumat důvody pro udělení nejen mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, nýbrž také doplňkové ochrany dle § 14a uvedeného zákona. Nakonec krajský soud vyslovil závazný právní názor (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), zavazující žalovaného se v dalším řízení zabývat dostupností a efektivností ochrany v Kyrgyzstánu v případě problémů žadatele o mezinárodní pomoc se soukromými osobami.

Kasační stížnost

[4] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přesvědčen, že krajský soud si nesprávně vyložil § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, rovněž § 2 odst. 9 tohoto zákona ignorováním nepřekročitelné podmínky, že žadatel o azyl musí využít ochrany domovského státu v případě hrozby újmy ze strany soukromých osob.

[5] Další důvod nezákonnosti spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud rozhodl bez jednání, přestože k takovému postupu nebyly splněny podmínky. Neexistoval totiž důvod zrušit rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost, neboť napadené rozhodnutí vycházelo důsledně z tvrzení samotného žalobce, který výslovně potvrdil, že na ochranu městské policie před soukromými osobami nepočkal, takže o těchto osobách, jejichž pronásledování se obával, nelze hovořit jako o nestátních původcích pronásledování ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o azylu.

[6] O tom, že žádné azylově významné důvody (pronásledování, hrozba vážné újmy) v žalobcově případě neexistovaly, svědčí skutečnost, že žalobce ponechal v zemi původu manželku a syna. Stěžovatel v téže souvislosti rovněž poukázal na bezproblémový pobyt žalobce v Rusku. Zdůraznil, že z výpovědi samotného žalobce vyplývá odůvodněný předpoklad, že v Kyrgyzstánu existuje dostatečná úroveň státem poskytované ochrany proti činnosti třetích osob.

[7] Stěžovatel nakonec uvedl, že jeho kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a s. ř. s.), neboť je vyvolána zásadním pochybením krajského soudu, který nerespektoval ustálenou judikaturu ve vztahu k posuzování podmínky vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany před podáním návrhu na udělení mezinárodní ochrany a vůbec obecně posuzování míry nebezpečí v zemi původu žadatele mezinárodní ochrany.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil jen odkazem na argumentaci užitou ve správní

žalobě a napadený rozsudek krajského soudu označil za zákonný a věcně správný.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Také v případě kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.). Pouze v případě přípustné kasační stížnosti totiž přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, čj. 8 Azs 5/2006-30: „*V případě kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.). Pouze v případě přípustné kasační stížnosti pak přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.*“

[10] Podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 102, § 105 odst. 2, § 106 „s. ř. s.“ byly splněny. V takovém případě je tedy namístě se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s.

[11] Za nepřijatelnou lze považovat kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přesahu vlastních zájmů lze hovořit také v případě, že stěžovatelem je Ministerstvo vnitra, namítající zásadní pochybení krajského soudu při řešení problematiky mezinárodní ochrany. Pro Nejvyšší správní soud pak může být nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán v případě takto rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je v takových případech nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. K této argumentaci srovnej také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[12] V zájmu srozumitelnosti argumentace přistoupil Nejvyšší správní soud nejprve k rekapitulaci azylově významných skutkových tvrzení samotného žalobce. Ze správní žaloby, kasační stížnosti a vyjádření žalobce v protokolu sepsaném před odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. a 10. 8. 2011 vyplývá, že žalobce žil ve městě Oš, pracoval jako taxikář, dne 13. 6. 2010 (podle protokolu ze dne 1. 8. 2011 dne 14. 6. 2010), převezl vlastním osobním automobilem, užívaným k výkonu taxislužby, dvě osoby, muže a ženu, stojící před jeho domem v Oš, přes kyrgyzsko-uzbecké hranice. Plakali, křičeli, že je chce někdo zabít, odvezl je zadarmo a neví, o koho se jednalo. Jakmile se vrátil, přijeli tři (podle správní žaloby čtyři) neznámí muži asijského vzhledu a začali ho bít. Když jim utekl, zapálili mu auto a dům. Soused mu druhý den ráno řekl, že ti muži ho chtějí zabít a proto dne 15. 6. 2010 odjel do Biškeku. V srpnu 2010 ho ti muži v Biškeku našli a začali ho opět bít, podle správní žaloby po něm chtěli najít ženu, kterou převezl přes hranice, a hrozili, že jinak ho zabijí. Při té příležitosti s nimi mluvil poprvé.

[13] Žalobce toto druhé napadení oznámil městské policii, kde oznámení přijali a sdělili mu, že má počkat. Opakovaně se ptal na postup policie, ale vždy mu řekli, že má počkat. Na prokuraturu a soud v Kyrgystánu se neobrátil přesvědčen, že by mu nepomohly. Poté odcestoval letadlem do Moskvy, aby neznámým mužům unikl. S cestou neměl žádné problémy, také v Kyrgyzstánu neměl žádné problémy, kromě uvedených potíží s neznámými muži. V Moskvě žil mezi bezdomovci, občas pracovali za málo peněz.

[14] Z Moskvy odjel proto, že se bál, že i tam ho ti neznámí muži najdou. Telefonoval sestře, která mu řekla, že ho hledají i v Moskvě. Problémy v Moskvě neměl, kromě těch vyplývajících z jeho způsobu života mezi bezdomovci.

[15] Českou republiku si jako cíl své cesty nevybral. Chtěl z Moskvy odjet ze strachu z neznámých mužů, kteří ho hledali, a náhodou uviděl kamion Kamaz, registrační značku auta nezná, prosil řidiče, o kterých ví jen to, že to byli Turci, aby ho vzali s sebou. Ti nakonec souhlasili, odvezli ho ilegálně z Moskvy, zaplatil jim jen nějaké peníze za jídlo, vysadili ho na neznámém místě u lesa a odjeli. Žalobce na tom místě strávil dva dny a pak, na doporučení neznámého muže mluvícího rusky, zastavil nějaké auto a neznámý řidič ho odvezl do Brna. Tam ho nějaký taxikář za 150 Kč odvezl do azylového střediska Zastávky.

[16] Žalobce nepředložil žádné doklady o případných žádostech a oznámeních jeho napadení a zničení jeho majetku v Oš.

[17] Takto popsaný skutkový děj lze vyjádřit jako řetězec vesměs neprokazatelných událostí. Za převoz neznámých lidí na hranice Kyrgyzstánu žalobce ohrožovali neznámí muži, před kterými se rozhodl uniknout nejprve do jiného města, kde ho neznámí muži opět našli a znovu napadli. Teprve toto druhé napadení oznámil městské policii, nemá o tom ovšem žádné doklady. Následně bez problémů odjel do Moskvy, kde žil mezi neznámými lidmi (bezdomovci), odkud ho v neznámém kamionu neznámí řidiči odvezli na neznámé místo, kde mu poradili a pomohli neznámí lidé se dostat do azylového zařízení. Neznámý je i důvod, pro který chtěli neznámí lidé převézt na hranice Kyrgyzstánu. V souvislosti s tvrzenou povahou ohrožení žalobce zůstala nevysvětlena zůstala rovněž skutečnost, jak je možné, že jeho manželka a syn mohli, zůstali v Kyrgystánu na snadno zjistitelném místě, u jeho tchýně.

[18] S těmito skutečnostmi se krajský soud vypořádal tak, že vyšel z toho, že žalobce tvrdil prokazatelné skutečnosti, jimiž se správní orgán dostatečně nezabýval. Z přehledu skutkových tvrzení žalobce ovšem nevyplývá, že jím tvrzené skutečnosti vůbec nastaly. Neurčitá tvrzení žalobce navíc ani neumožňují jejich dokazování, zejména když žalobce ještě víc zkomplikoval důkazní situaci tím, že nepředložil žádné doklady o využití možnosti ochrany před vznikem relevantní újmy dostupnými vnitrostátními prostředky. Stěžovatel se právem dovolává stabilní judikatury tohoto soudu (viz rozsudky ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, nebo ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75). Ze skutkových tvrzení samotného žalobce lze přinejmenším dovodit, že tuto možnost nevyčerpal, pokud na ni rovnou nerezignoval, jak lze dovozovat například z toho, že celé měsíce nereagoval na údajné rozsáhlé poškození

jeho majetku zapálením jeho domu a osobního automobilu.

[19] Poněkud jednostranně si krajský soud vyložil také smysl rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107. Ve prospěch žadatele o mezinárodní či doplňkovou ochranu je jistě třeba vykládat povinnost správního orgánu posuzovat na základě skutečností, které žadatel uvede nebo které v řízení vyjdou najevo, podmínky pro poskytnutí takové ochrany. Pochybovat nelze ani o tom, že závěr správního orgánu o zamítnutí příslušných forem mezinárodní ochrany musí být řádně zdůvodněn. Jestliže ovšem správní orgán, vycházející z tvrzení žadatele, neprovedl další rozsáhlé dokazování žadatelových zjevně účelových a neurčitých tvrzení, nelze z toho dovozovat, že by své povinnosti zanedbal. Stěžovatel dokazoval víc, než žalobce navrhoval, a z citovaného rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany zcela přesně vyplývá, na základě jakých zjištění rozhodl, z čeho dovodil neexistenci azylově významných důvodů na straně žalobce a z čeho naopak vyplývá možnost domáhat se ochrany vnitrostátními prostředky, kterou žalobce ani nevyužil, pokud o ni vůbec žádal.

[20] Pokud tedy stěžovatel namítá, že mu krajský soud ukládá v řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany povinnost provádět dokazování dokázaných skutečností, navíc za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu ignoruje svůj díl povinnosti dokazovat tvrzené skutečnosti (viz dále citovaný čl. 4 odst. 5 Směrnice Rady č. 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004) náhradou za jejich neprokazatelné tvrzení, jedná v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu v dané problematice. Za takové situace je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť svým významem podstatně přesahuje vlastní zájem stěžovatele, srovnej také rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59 z něhož lze rovněž citovat: „*Kasační stížnost může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu*“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze aprobovat takové pojetí azylové problematiky, které by rezignovalo na dodržování, pro žadatele o mezinárodní ochranu velmi příznivě formulovaných, principů, obsažených ve Směrnici Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, implementované vnitrostátní úpravou azylového zákona, a tyto principy nahradit neurčitými a neprokazatelnými tvrzeními o podmínkách, které nemají oporu v objektivních zjištěních o azylově významné situaci v zemích původu žadatelů mezinárodní ochrany, a obvykle vyjadřující jiné azylově bezcenné motivace žadatelů.

Právní úprava problematiky mezinárodní ochrany

[21] Zásadní právní úpravu v posuzovaném případě představují dále citovaná ustanovení zákona o azylu, a to § 16 odst. 1 písm. f): Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel „*neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a*“, dále § 12: Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec...“*má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo*

pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má...“, § 14a: Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že „*v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem..., by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem...*“Za vážnou újmu se podle zákona o azylu považuje také „*b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu*“.

[22] Podle § 2 odst. 9 zákona o azylu „*Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou*.“

[23] Zákon a azylu je třeba vykládat v souladu se Směrnicí Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 (tzv. „kvalifikační směrnice“) o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, jejíž ustanovení byla ostatně do zákona o azylu implementována. Článek 4 uvedené směrnice, zabývající se posuzováním azylově relevantních skutečností a okolností, v odstavci 5) stanoví, ve kterých případech se nevyžadují k prokázání prohlášení žadatele o mezinárodní ochranu důkazy: *[„a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil; b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí; c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele; d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možném čase, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil; e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele*“]. Za popsaných okolností nelze v neprospěch žadatele o mezinárodní ochranu vykládat situaci, kdy nelze určité tvrzení takového žadatele doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy. Tento závěr představuje stabilní argumentaci Nejvyššího správního soudu, viz například rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nelze jej však aplikovat na posuzovaný případ. Žalobce se totiž žádnou ze shora uvedených povinností ani nepokusil splnit.

[24] Nestátní subjekty (soukromé osoby) mohou být původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu. Pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. K tomu viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57.

[25] Z uvedené právní úpravy vyplývá, že důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany dle

§ 12 zákona o azylu musí souviset s rizikem pronásledování ve smyslu čl. 2 písm. c) kvalifikační směrnice, tedy s okolnostmi, jejichž existenci žalobce ani netvrdí. Poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu předpokládá riziko vzniku vážné újmy dle odst. 1 písm. b) uvedeného ustanovení, respektive čl. 15 kvalifikační směrnice, v tomto případě i ze strany soukromých osob, a to při splnění dalšího předpokladu, totiž nedostupnosti vnitrostátní ochrany proti takové újmě. V tomto směru ovšem nelze považovat za věrohodné žádné z žalobcových tvrzení, ať již se jedná o údajnou hrozbu ze strany soukromých osob nebo nedostupnost vnitrostátní ochrany. Žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že mu vůbec vznikla nebo hrozila nějaká újma, dokonce ani nepochybně významné zničení jeho majetku v Oš (dům a osobní automobil) nikomu nenahlásil a jeho tvrzení o této události a jejích souvislostech (pomoc neznámým lidem a neznámými lidmi, napadení neznámými muži) nelze žádným způsobem prověřit.

[26] Stěžovatel argumentuje rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62 a ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, případně rozsudkem ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, obecně správně. Žalobce si byl evidentně vědom povinnosti primárně čelit údajné hrozbě újmy ze strany soukromých osob *„vyčerpáním možnosti ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky*“. Symptomatické je, že právě tuto povinnost nesplnil a ničím není schopen prokazovat, že se o to jen pokusil, respektive že taková situace v jeho případě vůbec nastala. Ve skutečnosti nevynaložil žádné úsilí významné z hlediska čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, nepodal uspokojivé vysvětlení událostí, jeho tvrzení nelze za vysvětlení vůbec považovat a rozhodně je nelze považovat za vysvětlení hodnověrné. Tvrzení žalobce nepředstavují procesně relevantní skutečnosti, neboť neobsahují nic, co by bylo možné prokazovat. Naopak, nepodložené jediným důkazem a opřené o nejasný popis událostí a odkazy na neznámé osoby spíše naznačují, že se tvrzený skutkový děj ve skutečnosti nestal a účel takových tvrzení nespočívá ve vitální potřebě získat mezinárodní ochranu.

[27] Se stěžovatelem lze souhlasit, že pro rozhodnutí krajským soudem bez nařízení jednání pro některý z důvodů dle § 76 odst. 1 s. ř. s. nebyly splněny podmínky, neboť rozhodnutí stěžovatele netrpělo žádnou nepřezkoumatelností, skutkový stav dle správních spisů a důvody žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu byly v souladu (srovnej k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 6 As 19/2011 - 728, na který stěžovatel správně poukazuje) a nedošlo ani k tak zásadní vadě řízení před správním orgánem, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel vycházel důsledně z tvrzení žalobce, které neobsahovalo žádný hodnověrný podklad pro úvahu o existenci důvodů pro poskytnutí azylové nebo doplňkové ochrany, respektive tvrzení nebylo pro svou neurčitost vůbec způsobilé stát se základem jakéhokoli dokazování azylově významného skutkového děje. Přitom je třeba pamatovat na to, že rozsah dokazování v řízení o udělení mezinárodní ochrany je podmíněn relevantním tvrzením žadatele, srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60. Žádná prokazatelná tvrzení nebyla ze strany žalobce k dispozici a správní orgán, právě proto, aby dostál svým povinnostem dle § 2, § 3 správního řádu, nemohl za takové situace užít jiný důkaz, než dostupné oficiální informace o zemi původu žalobce, významné z hlediska posuzování podmínek pro přiznání mezinárodní nebo

doplňkové ochrany, neboť žádný jiný důkaz v této věci neexistoval a nikdo takový důkaz ani nenavrhoval. Rozhodně nepřicházelo v úvahu dokazovat nebo vyvracet neznámé skutečnosti o neznámých lidech a situacích, respektive se zabývat okolnostmi, k jejichž existenci žalobce neposkytl žádné podklady vědomě nebo proto, že žádné neměl.

[28] V daném případě by se jednalo o tzv. jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť ani projednání věci by shora uvedené nedostatky tvrzení žalobce odstranit nemohlo.

[29] Ze shora uvedené argumentace důvodnost kasační námitky obecně vyplývá. Otázka zní tak, zda se stěžovatel správně dovolal kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jestliže krajský soud pro řešení posuzovaného případu aplikoval správnou právní úpravu, kterou, ve vztahu k tomu, co považoval za prokázané, v zásadě správně vyložil.

[30] Z hlediska rozhodnutí ve věci nepředstavuje chyba v právní kvalifikaci kasačního důvodu významnou okolnost. Důvody kasační stížnosti je třeba posuzovat podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Tyto důvody samozřejmě musí být svým obsahem podřaditelné pod některé z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. – srovnej např. rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47. Krajský soud považoval za splnění takové podmínky úspěšné žádosti o doplňkovou ochranu (zejména dle čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice), které ve skutečnosti prokázány nebyly. Jestliže zrušil rozhodnutí stěžovatele pro vady řízení, které nenastaly, a stěžovateli uložil doplnit dokazování zjišťováním dostupnosti efektivní ochrany proti vzniku vážné újmy v Kyrgyzstánu, tedy skutečnosti, která byla stěžovatelem prokazována v rozsahu, jaký vyplýval z tvrzení žalobce, zatížil rozsudek jinou závažnou vadou řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil dle § 110 odst. 1 věta prvá s. ř. s. V dalším řízení krajský soud, vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu